

Guldborg er ny i Danmark. Hun møder udfordringer med at stå alene med de mange krav fra det danske system. Samtidigt er hun ramt af stress og depression. Guldborg opsøger mentorordningen ILIK og får hjælp til at klare sig igennem en turbulent periode. I dag ser Guldborg lyst på fremtiden og opfordrer andre til at søge hjælp.

Guldborg er 45 år og kom til Danmark for to og et halvt år siden. På det tidspunkt er hendes søn flyttet til Danmark med sin far, så Guldborg flytter med for at være i nærheden af ham. Efter et halvt år i Danmark indser Guldborg, at hun behøver hjælp. Hun har stress og en depression og behøver nogen, der kan hjælpe hende videre. Hun har hørt om et grønlandsk par, der har fået hjælp igennem en mentorordning. Hun vælger at opsøge ILIK og undersøger, hvad de kan tilbyde.

Mentoren Pernille

Guldborg bliver tilknyttet den frivillige mentor Pernille, som er designer og pædagog og bor med sin familie i Lyngby. Pernille har en grønlandsk mor og en dansk far. Guldborg bliver meget glad for kontakten til Pernille, for de finder hurtigt fælles fodslag og taler godt sammen. Især er Guldborg glad for, at Pernille kender til Grønland. Selvom Pernille aldrig selv har været på Grønland, så betyder forståelsen meget. Pernille forstår Guldborgs situation og hendes baggrund. Pernille vil gerne kende mere til sine grønlandske rødder, så Guldborg kan bidrage med viden den anden vej.

Udfordringer med kommunen

Guldborg og Pernille begynder at mødes regelmæssigt i mentorforløbet. Guldborg er ramt ind i mange udfordringer med kommunen og med boligsøgning. Guldborg har svært ved at rumme de mange krav oveni den mentale stress, hun oplever. Pernilles rolle bliver at være en støtte for Guldborg. De taler tingene igennem, og Guldborg føler, at brodden bliver taget af de svære ting. Pernille hjælper med at huske aftaler og vurdere de forskellige krav, kommunen fremkommer med.

Pernille kan indimellem se, at kommunen og Guldborg går fejl af hinanden på grund af kulturforskelle i måden at kommunikere på, hvilket gør Guldborg meget frustreret. Pernille fortæller:

“Der skete nogle kommunikationsfejl. Fordi hun var meget grønlandsk, og de var meget danske. Jeg ved, det er et problem, men der bliver ikke rigtig gjort noget, fordi grønlandere er jo danskere” (dvs. danske statsborgere).

Disse kommunikationsfejl sker også, fordi systemerne er anderledes i Danmark end i Grønland. Pernille forklarer videre:

“Det er jo, fordi deres system i Grønland er anderledes fra vores system. For eksempel kommunerne - de arbejder helt forskelligt. Så nogle ting troede hun, at hun blev spurgt om eller udsat for, fordi hun var grønlander, hvor jeg så kunne forklare hende, nej sådan er det med alle. Det er bare vores system, der er sådan. Så jeg kunne fortælle hende rigtig mange ting om vores systemer og boligselskaber, og sådan nogle ting, som jeg ved, hun var glad for, for så fik hun en forklaring på det.”

Ensomheden

Udover at møde udfordringer med det danske system, oplever Guldborg også, at det er svært at komme til Danmark og møde mange nye mennesker. I forvejen har Guldborg svært ved at overskue nye mennesker, men det er samtidigt udfordrende at være så meget alene i Danmark. Her er mentaliteten en anden, end den er på Grønland. Som Guldborg udtrykker det:

“Selvom jeg som person er vant til at rejse ud i verden, så må jeg jo omstille mig til nye ting (i Danmark). Også det at føle sig ensom blandt mange tusind mennesker, man ikke kender. Der er ikke nogen at snakke med og hilse på. Der er ikke nogen - ingenting - man er bare sig selv og går rundt med sine egne tanker. Det er en helt anden kultur, end det vi er vant til - hver eneste dag er der nogen at hilse på. Der er altid nogen at tale med”.

I Danmark er man mere overladt til at klare sig selv. Derfor har det også været godt at have en mentor. Sammen med Pernille kommer Guldborg lidt oftere i Det Grønlandske Hus til forskellige arrangementer. Pernille inviterer også Guldborg med hjem til private begivenheder, og de går i biografen og på museum. Det er med til, at Guldborg føler sig mere tryk i det danske samfund.

Glem stoltheden og søg hjælp

Guldborg ved, at det kan være et stort skridt at åbne sig for andre, fordi der ligger en frygt for at gå i 1000 stykker og aldrig samle sig igen. Det er usikkert, hvad der er på den anden side. Men for Guldborg er der ingen tvivl om, at mentorordningen har været en stor hjælp for hende. Hun mener, at selvom grønlandere kan være stolte mennesker, som ikke altid viser deres svagheder, så er det vejen frem at turde åbne sig op. Som hun siger:

“Få den hjælp – bed om den hjælp. Det er måske en af de sværeste ting, at man rækker hånden ud og siger: ‘Vil du ikke hjælpe mig? Lige på det her tidspunkt kan jeg ikke selv’. Det med stolthed – pak det væk og ræk hånden ud. Det betyder så meget, og det gør så stor forskel”.

Fremtiden

Mentorforløbet med Pernille er i dag afsluttet, men de to har stadig kontakt. Håbet for fremtiden for Guldborg er at finde et job, hvor hun trives og kan bevare et godt helbred. Boligmæssigt er Guldborg forholdsmæssigt i ro. Hun bor til leje hos nogle bekendte, som selv bor i Grønland.

Guldborg er glad for at være i Danmark og ser ikke sig selv flytte tilbage til Grønland foreløbigt. Nu er det sønnen, det drejer sig om. Måske kan det komme på tale, når han bliver ældre. Det vil vise sig, hvad Guldborg får lyst til. Det kan også være, hun vil udforske et helt tredje land – Italien måske! Uanset glæder Guldborg sig til, hvad fremtiden vil bringe.

[Udskriftsvenlig version - pdf](#)